

Nyhedsbrev 28, januar 2014

Kære fredsvagt-venner og støtter

Alle tidligere Nyhedsbreve kan læses på http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_19,_18,_etc. Fra 20 og opefter hedder linket http://fredsvagt.dk/off/dokumenter/Nyhedsbrev_20.pdf_21.pdf etc

Hvis man ikke ønsker at modtage FredsVagtens Nyhedsbreve så send en mail uden indhold med subjekt 'Nyhedsbrev nej tak' til bo@fred.dk fra den mailadresse det modtages på.

Hvis man ønsker at støtte os pekuniært er vores bankkonto 8401 1041096

NATLOGI

Den opmærksomme læser vil huske at jeg i sidste nyhedsbrev skrev om natlogiet. For fuldstændighedens skyld vil jeg da lige bringe et par billeder af hvad jeg synes er en god lukning. Bemærk kanten af skibet flugter med den 6. sten i stenrækken øverst i billedet.



Det kan godt være der ved effektiv pakning, men jeg erkender at ikke alle lider af overdreven praktisk sans :-). En så utrolig mangfoldighed der findes i opfattelsen af verden og hvad der er vigtigt og muligt.

VETERANERS ANMODNING OM STØTTE

Så en dag medio oktober lå der en lille bunke pamfletter uden afsender blandt vore ting;

Opråb til hr og fru Danmark!

Vort lands veteraner har brug for din hjælp.

Der tales meget om "Ret og pligt" i disse tider...

Alle os, der har tjent vores land som soldat under fremmede himmelstrøg, har gjort vores pligt og ydet mere end de fleste.

Således starter den og handler om at de ikke synes de får den hjælp de har ret til når de med 'ar på krop og sjæl' møder 'en kold skulder fra systemets side'.

Det kan man jo godt ha sympati med; det er principielt arbejdsskader de er udsat for. Men de fralægger sig ansvaret for at de udførte det arbejde... de indtager en ærefuld holdning; 'Når Folketinget beslutter, at sende danske soldater ud i verdens brændpunkter, lader vi os udsende uden at kny. Det gør vi fordi det er vores pligt som soldater.'

Jeg tog de 10-12 stykker der var og lod én ligge hvor jeg skrev på forsiden at det var IKKE VORES SAG når de ikke angrede. Og skrev om det på vores gruppeemail, hvor det blev vendt lidt. Og Inge skrev et indlæg jeg synes fortjener at blive delt:

Det er muligt at andre fredsgupper kan leve med at have et mere sympatisk forhold til "alle mennesker" men vi der konstant står på gaden

bliver altså altid konfronteret med alverdens sager vi skal føle os i overensstemmelse med - hænge op på vore Info-tavler eller støtte bare en lille smule. Senest en zionist!

Rent følelseslogisk KAN det jo ikke hænge sammen. I hvert tilfælde ikke for mig. Når vi havde det så morsomt og hyggeligt med Brian og Høgni var det jo ikke kun på grund af alle de lyserøde "KÆRLIGHEDS-STRIMLER" i træerne så var det jo dybets set også fordi de gik ind for principperne i sandheds- og forsoningsarbejdet efter at fred og demokrati havde afløst krig i Sydafrika. Der var jo mange sandheder der skulle undskyldes - mest på den ene side - men også adskilligt på den anden. Og så troede Brian og Høgni jo ikke mere en døjt på at krigen i Afghanistan var for at "hjælpe" afghanerne. Så der var jo meget at fællesgrine af. Den form for fællesskabsfølelse opstår jo kun på grund af en grundlæggende enighed om hvordan sagen forholder sig. Ikk!

Det er nok denne fysiske tæthed til andre grupper som vi altid har på gaden der gør at vi bliver noget "principfaste" - der er jo mange, mange mennesker det er "synd for". Men vi er jo ligesom ikke en soldaterstøtteforening - hvis vi opgiver at stille soldaten overfor et eget "ansvar" og krav om refleksion så kunne vi måske lige så godt spørge os selv om hvorfor vi selv føler ansvar for at reflektere over krigene?

Hvorfor pokker tror de at vi liiiiige har stået der i 12 år med skiftende bedrøvelige krigsnyheder og våde fødder på gaden? For at støtte nogle mennesker der nægter at reflektere over deres arbejde ? Eller først gjorde det da de selv blev syge. Soldaterne kan gå over på den anden side af kanalen og tale med ministeren og zionisten kan jo forsøge sig med at kontakte den palæstinensiske repræsentation i Danmark med sine fredsforslag eller få sig nogle arabiske venner at diskutere det han ønsker med når han er i Israel. Det er jo dernede problemerne skal løses positivt ved at de rækker hånden ud mod hinanden og indser at det er uværdigt som de lever - i stedet for at rende rundt og prøve at skaffe sig en talerstol her i den afmægtige danske fredsbevægelse.

Nåeeeh ... på den anden side er det jo altid rigtige levende mennesker man møder ... og som sagt går jeg med på en snak med zionisten hvis PH går med. Ellers nøjes jeg med din vurdering og den generelle beslutning vi har om at vi ikke vil gå i fredsdemo hvor folk medbringer nationale flag. Øeeeh... var der ikke en del irakiske flag ved nogle af fredsdemoerne??? Og til de største demo'er vi gik i 2006 da Israel var på vej langt ind i Libanon - jeg har vist stadig libanesiske flag liggende ...øehhh...

Ja vi skal også lige huske at passe på vores egne fordomme og indrømme at det ikke er nationalflag vi har noget imod; det er kun yisse nationalflag. Og af alle nok allermest den lyseblå davidsstjerne. Det må vi nok indrømme. Gad vidst hvordan vi ville opfatte det hvis der kom nogen med et Stars and Stripes og Neocons for Peace :-). Og hvad hvis det israelske flag blev båret af folk fra anerkendte jødiske fredsbevægelser. Nej på efterfølgende stormøde i november måtte vi revidere den beslutning. Der findes ingen formel kun den levende dialektik.

Og nu vi er ved det med zionismen... på side 13 i sidste nyhedsbrev, antydede jeg en spirende kontakt med næstformanden for dansk zionistforbund; Jonatan Møller Sousa (jms). Det udviklede sig til at han inviterede nogle fredsvagter hjem til sig på Vesterbro for at diskutere sagen. Han og jeg havde en kilometerlang tråd på facebook om vores uenigheder, og det var rigtig nok mig der var aggressiv overfor ham, mens han var føjelig og flink, men dog bestemt i sine synspunkter.

I FredsVagten havde vi en del debat om vi ville ta handsken op... det ville vi nok som Inge nævner, men til sidst blev jeg så træt af hans perception at jeg ikke orkede sidde en aften og skændes med ham om det han ikke ville se. Og dels følte jeg mig ikke rigtig tryk ved at sidde og snakke 'frit' i hans lejlighed. Tænkte vi sku gå et neutralt sted hen, men opgav det og der var egentlig ikke nogen protester i FredsVagtens kred.

Og så var det jo sådan at i mellemtiden var vi engageret sammen til en 2 timers radioudsendelse i Radio Frihed, hvor jeg mødes med studievært Christian Aagaard typisk en gang hver anden måned. Og jeg ville egentlig også meget hellere mødes med jms for åben mikrofon, thi så var det ikke ham jeg sku forsøge overbevise.

Søndag 17. november var der en zionist-konference på Borgen i Fællessalen hvor FredsVagten var åben fra tidlig morgen hvor 'gæsterne' ankom. Vores egne Hanne og Minna deltog og sidstnævnte skrev et referat, der vil føre for vidt her. Men ganske forventeligt konstaterer hun at det var en slags 'fætter kusine-fest'; en sammenkomst for de indforståede uden mindste omtale af overgreb på palæstinensere.

Imens de sad derinde og hørte på zionismens synspunkter og verdensbillede, kom jeg i sjældent klammeri med en zionist-dame ude på pladsen. Faktisk overtrådte jeg FredsVagtens grundlag med flere meter og decibel. Først var snakken rolig da damen spurgte mig om noget, men meget hurtigt ramte hun min træthed over den skæve ensidige opfattelse. Og hendes fordomsfulde fordrejninger af mine holdninger. Så jeg blev totalt infantilt rasende, og beklagede bagefter på gruppemailed. Måske er jeg for træt. Men det er jo ikke FredsVagten jeg er træt af, tværtimod; den er et lyspunkt i mørket af negativ fokus.

Og så 24. november gik jeg i studiet med jms. Om det var en succes må du selv vurdere. Jeg havde virkelig læst op på opgaven. Primært samlingen af Anton Nielsens 12 artikler: '... det skete i vor tid' med masser af fede citater.

Du kan høre udsendelsen her <http://www.radiofrihed.dk/2013/11/fred-mellem-israel-og-palaestinsere-er-det-muligt/> Jeg fik nu okay ros fra egne rækker, men følte selv at han skulle udfordres af en der var bedre faktisk funderet.

Min modpart viste sig at være en romantiker af irakisk jødisk slægt, født og opvokset i Danmark. Han bare elskede landet med alle dets historiske minder, landskaber og hellige steder. Han er ikke religiøs, men jøde af tradition. Vel ligesom de fleste danskere er kristne. Han syntes det var synd for araberne og var imod bosættelserne, men ville nok alligevel ha stemt på Sharon hvis han havde haft stemmeret. Og det efter at han havde indrømmet dennes krigsforbrydelser. Men stadig flink, venlig og afslappet. Jeg synes selv det var for pænt. Jeg fik ikke udmalet rædslerne for ham.

På en måde forstår jeg ham godt. Jeg føler mig jo som dansker og glæde ved landet; det er her vi danskere bor. Det han ikke vil se er at hans romantiske følelser har en VOLDSOM omkostning for andre mennesker.

Endda her er vi jo nu i samme båd, efter at også Danmark er blevet en besættende nation. Israels behov er 'lebensraum' og genopfyldelse af Jahves pagt med Abraham. Vores behov er kontrol over de svindende ressourcer, ved at være med til at sikre Vestens dominans derude. Zionismen er blot et meget tydeligt udslag af denne latente konflikt. Så uanset hvor flink og romantisk han er...

Men vi aftalte at mødes igen søndag 19. januar kl 16-18 samme sted på Radio Frihed 95,5 fm hvis nogen vil lytte med. Jeg modtager gerne hints; især faktuelle forhold omkring Israels undergravning af diverse fredsaftaler, og konkrete eksempler på israelsk aggression. Ikke for lange, tak på bo@fred.dk

EFTERÅR



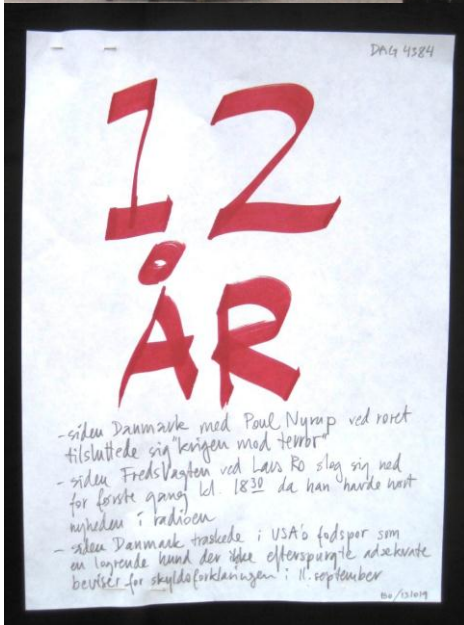
Nå hvad skete der ellers i efteråret. Jo der var jo kulturnat 11. oktober. Som sædvanlige en hyggelig og givende aften i godt vejr, med masser af publikum :-) og fredsvagter der sang; Martin og Kristian med ung og gammel publikum :-)

For måneder tilbage blev vores ganske nymalede Krig er Terror banner stjålet... eller det forsvandt i al fald. Jeg sku lige finde tid til at lave et nyt så der gik nogle måneder hvor vi tog det gamle grånede jordslåede tilbage. Men det pynter med et nyt... som altid dokumenterer det at vi stadig har energi for sagen.

I baggrunden ses en ny foranstaltning i sikkerhedens navn; steler så man ikke længere bare kan køre ind i Rigsdagsgården.



Sådan er det når man stjæler fra andre og er medansvarlig for vold og overgreb, så må man indhegne sig, beskytte sig mod vreden og tegne falske billeder af verdens gang. At stå fredsvagt renser hjernen.



Lørdag 19. oktober sørgede vi over at vi nu har stået der i 12 år. Det gjorde vi som plejer van ved at flage med sort og ligeledes overdække vore opslagstavler. I år havde vi dog sat en lille information på hver af de fire sider alle med overskriften 12 ÅR

- siden Danmark med Poul Nyrup ved roret tilsluttede sig krigen mod terror
- siden FredsVagten ved Lars Ro slog sig ned for første gang kl 18.30 da han havde hørt nyheden i radioen
- siden Danmark traskede i USA's fodspor som en logrende hund der ikke efterspurgte adækvate beviser for skyldsforklaringen i 11. september

Der stod noget forskelligt på hver af de fire sider.

Vi holdt en [tavshedens dag](#) og hyggede i stedet med lidt musik. Christina som er ny i flokken, havde et vaskebræt-slips

og dertil hørende metal-fingerbøl. Herligt

Det var ikke fordi vi var mange, som det ses, Minna, Martin, Christina, Anna og mig som kommer nede fra Rigsarkivets fine toiletter.

FREDSPRIS 20. OKTOBER

Kunstnere for Fred tildelte mig en nyoprettet fredspris; æren og 10.000 gode danske kroner. Halvdelen havde jeg allerede brugt på havefesten 30. juni (se Nyhedsbrev 27) og den anden halvdel tilfalder egentlig FredsVagten. Jeg vægrede mig i første omgang ved at modtage denne pris da det jo er oplagt at det ikke var noget jeg kunne ha gjort alene. På den anden side insisterede både Kunstnere for Fred og FredsVagtens kernegruppe på at det sku jeg ta imod. Så sådan blev det til at jeg stod på scenen i Krudttønden :-). Sjovt sted til en fredspris, men også symbolsk fint, som eksempel på at noget der blev skabt til krigerisk formål nu er konverteret til fredeligt formål.



Carsten Rütting Schweitz motiverer valget, og jeg tager imod diplommet. TV-Lorry var til stede så både jeg, og FredsVagten som sådan, har oplevet lykønskninger. Tak til, slig anerkendelse er naturligvis med til at holde modet oppe. Der var mange gode fredsvagter tilstede. Tak venner.

Hverdag igen.
Oprydning i regnfyldte poser med mugnende badges... faktisk ret flotte, næsten som en drone ser et afghansk ørkenland.

Mens mørket falder på.
Men vi må indrømme at det indtil videre (medio december) har været et mildt efterår... selvom vi har haft 2 storme.





Jeg sørger vedvarende for at holde min 'Skamstøtte' plakat oppe på statuesoklen. Havde denne dag søgt tilflugt fra regnen i en dør-niche ved Kongeporten og stod og betragtede en interesseret læser...



Grundloven... rend mig. Hvor og hvordan kan man rejse en stemning for demokratiet... jeg tror at danskeren tror at demokrati og retfærdighed er givet af Gud. Man forestiller sig ikke at de demokratiske rettigheder kan aflyses. De er så givne... men pludselig er der private vagtværn ved de indhegnede boligområder for de rige. Det kendes fra mange lande.

Folk vil ikke se den snigende fascisme, den er for uhyggelig og lukkes ned som følge af kognitiv dissonans.

Og min egen vedvarende misantropi taget i betragtning forstår jeg det godt. Vi vil bare surfe bølgen så længe vi kan. Både optimisme og pessimisme er selvbekræftende.

REPARATIONER

Men stadig skal livet leves så længe vi har det, så en dag i november var det tid til eftersyn af plastlommerne der ellers holder forbløffende godt. Her vor mange-årig trofaste Martin. Og vi ser nederst til højre en ny lomme til værktøjet.



Ultimo november briefede Peter om at det ene satellit-hjul skulle udskiftes og havde lagt et nyt til montering. Selv var han lidt underdrejet af sygdom. Vi håber det ikke er alvorligt.



HÅBETS ILD

Håbets Ild brænder ikke helt så trofast som før i tiden. Ikke alle fredsvagter synes det er så vigtigt og der er jo også mangel på 'brændstof'. Og for det tredje synes det som om de brænder dårligere; nemmere blæser ud, end før. Vi har diskuteret om vi skulle droppe ilden, men så skal vi skrive grundlaget om da den nævnes dér. Vi har da salomonisk besluttet at det er den enkelte fredsvagts sag hvor meget man vil gøre ud af det.

Men det kræver jo at der er lys at tænde, så medio november var der en pose med tilstrækkelig paraffin til at renovere de to små. Denne gang var der noget mærkeligt fedtet stads som dog i sin grundsubstans mindede om paraffin.

Det er egentlig en hyggelig fredsvagt-beskæftigelse, mens formiddagen glider hen over pladsen. Og til sidst brænder den sidste lille væge-djævel fra den mindste spand, til venstre, færdig nede på stenkanten og peger på det sørgelige tal; antallet af dage. Pokój på flaget; Fred på polsk.



Jo altså, hvis du har stearinstumper du ellers bare ville smide ud; kom ind med dem i stedet. Gi en hånd, medbring en dram, en kaffe, lidt chokolade til den søde fredsvagt. Hvis der ikke er nogen, fordi vi ikke kan holde hver dag til kl 18, som vi jo ellers gerne ville, så bare læg posen. Og hvis du vil.. send en mail til fredsvagt@fredsvagt.dk emne/subject Stearin.

STORM



Vi havde en meget forbigående storm 28. oktober, og den ramte først efter kl 16 og varede kun 4 – 5 timer, og flåede ikke vores ting rundt. Men 5. december kom 'Bodil'; en '100-årshændelse', og hun blev hængende et helt døgn selv om hun ikke var velkommen. Så ond var Bodil!, skrev Ekstrabladet på forsiden, mens man dog nok forstod at folk og medier hyggede sig med force majeure... så sker der noget større og man behøver ikke ta ansvar for ondskaben.

FredsVagten lukkede torsdag inden Bodil rigtig tog fat, men fredag skulle jeg åbne sammen med en relativt ny Christina (der er en del gode fredsvagter der har tætte relationer til Sverige :-)

Jeg kom en halv time sent, da toggangen endnu fredag morgen var uregelmæssig, og så at Christina havde stillet sig med et enkelt flag i vinden; hård kuling med vindstød af orkanstyrke.

Herligt – helt i FredsVagtens ånd, hvilket jeg også krammende meddelte vor novice som var i tvivl om at stille op i den ekstraordinære situation.

Men så stillede vi op med min store erfaring... fandt PH's markerede pløk men den sad løst og kunne ikke holde skibet. Det kørte vi derfor helt hen til rotunden og fjernede to af de tre flag så trækket blev mindre. Og endda følte Christina at hun måtte hen og holde på det når vindstødene fejede ind over pladsen. Som det ses på forrige billede havde vi opgivet de små skilte og siden det ene banner der hele tiden truede med at rive sig løs. Tak til Bodil for en socialrealistisk demodag 4432 :-)



12 ÅR og 2 MÅNEDER

18. december rundede vi 4444 dage hvilket vi 'fejrede' med en pressemeddelelse om vor 'firkantede stædighed' og invitation til gløgg fra kl 16. Det blev i bedste fredsvagtstil en meget stille lille fejring, men hyggeligt nok for os som var der og blev lettere bejulede af al den gløgg.

NYTÅR

Til slut vil jeg bare lige reklamere for STS International Solidarity der udgiver nyhedsbrevet [Intersol](#). En rigtig god kilde til alternativ forståelse af de konflikter i islamiske lande, hvor Danmark mener sig berettiget til militære 'missioner'.

med fredshilsen og håb om øget civil ulydighed i det nye år /Bo